

EDITO

Του Φώτη Γεωργελέ

Σε ένα τηλεοπτικό πάνελ, ανήμερα των εκλογών, ένας πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ που μετακόμισε στη ΔΗΜΑΡ για ένα μήνα, δηλώνει: Η Ελιά έχει μέλλον, αρκεί να γεφυρώσουμε το ρήγμα ανάμεσα στον Βενιζέλο και τον Παπανδρέου, εμείς θα φροντίσουμε γι' αυτό. Τι μεσολάβησε και ο καλός αυτός άνθρωπος από το ίδιο εκείνο απόγευμα επέστρεψε αυτομάτως στο παλιό του κόμμα; Το 1,20% της ΔΗΜΑΡ. Μία και είκοσι είναι πολύ αργά για οτιδήποτε, οκτώ και δέκα έχεις λίγη ώρα ακόμα στο παιχνίδι.

Οι βουλευτές του παπανδρείκου κλίματος που μετακόμιζαν με τυμπανοκρουσίες στη ΔΗΜΑΡ και επανέρχονται σιωπηλά πίσω αμέσως μετά τις εκλογές, δεν είναι το πιο περίεργο φαινόμενο των ημερών. Γιατί οι πιο βιαστικοί και σε μεγαλύτερο πανικό, σπεύδουν να ανακοινώσουν ακόμα μεγαλύτερο ταξίδι. Κατευθείαν στον ΣΥΡΙΖΑ. Εξαφανισμένοι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ, ξεχασμένα στελέχη των ηρωικών εποχών, η μισή ΔΗΜΑΡ, με βιασύνη, ανακοινώνουν το νέο στόχο: συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ. Η «κυβερνώσα αριστερά» δικαιώνει το όνομά της. Κυβερνώσα να είναι και όπως να 'ναι. Η υπερβολική βιασύνη τους είναι τόσο άγαρμμη που δεν εξυπηρετεί ούτε τον ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τους θέλει. Δεν τους θέλει πρώτον γιατί κινδυνεύει η επόμενη κοινοβουλευτική του ομάδα να είναι κατά πλειοψηφία ΠΑΣΟΚ με συνιστώσα τον παλιό ΣΥΡΙΖΑ και δεύτερον γιατί τους προτιμά μικρά κόμματα-δορυφόρους ώστε να έχει με κάποιους να συνεργαστεί. Έτσι, ατομικά, δεν του προσφέρουν ούτε μερικές χιλιάδες ψήφους. Μπορεί και να του αφαιρούν. Μα θα συνεργαστεί ο ΣΥΡΙΖΑ με το ΠΑΣΟΚ και τη ΔΗΜΑΡ; Εύκολα. Ελπίζω ότι κανείς, από τους αναγνώστες αυτής της εφημερίδας τουλάχιστον, δεν πιστεύει τις κορόνες για τους δοσίλογους, τους υποτελείς, τους Καρατζαφέρηδες της Αριστεράς, τις δυνάμεις κατοχής και τις αποικίες της Μέρκελ. Δυστυχώς, πολλοί άλλοι τα πίστευαν. Αυτοί θα πάνε στη Χρυσή Αυγή. Επόμενο είναι, από τον Μάιο του 2010 αυτά τους λέγανε όλοι. Και η Χ.Α. τα λέει ακόμα.

Γιατί αυτοί οι καλοί κεντροαριστεροί άνθρωποι μιλούν έτσι ξαφνικά όλοι μαζί για τη συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ, για «προοδευτικές κυβερνήσεις», για αριστερές κυβερνήσεις με «προοδευτικό πρόσημο»; Πού τα ανακάλυψαν όλα αυτά απότομα;

Έχουμε εκλογές αύριο; Ξέρουν πότε θα γίνουν εκλογές; Ξέρουν ποιος θα νικήσει; Ξέρουν ποιες συνεργασίες θα χρειαστούν; Ξέρουν τι διαπραγματεύσεις θα γίνουν; Ξέρουν με τι πρόγραμμα θα γίνουν οι πιθανές συμφωνίες για κυβερνητικές συνεργασίες; Δεν τους ενδιαφέρει τίποτε απ' όλα αυτά. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να μείνουν μέσα στο παιχνίδι, να είναι μπαλαντέρ, να βρίσκονται πάντα κοντά στην εξουσία. Τώρα νικάει ο ΣΥΡΙΖΑ, άρα είναι ΣΥΡΙΖΑ.

Αλλιώς, τι νόημα έχουν όλες αυτές οι διακηρύξεις αγάπης; Το 2012, υπήρχε πρόσκληση συνεργασίας προς τον ΣΥΡΙΖΑ και μάλιστα όχι μόνο από την κεντροαριστερά, αλλά και από τη ΝΔ. Ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που δεν ήθελε να συνεργαστεί με τους «λιγότερο Έλληνες», που παρέδωσαν τη σημαία της χώρας στη Μέρκελ. Ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ που έχει ένα διαφορετικό σχέδιο, να κάνει δημοψήφισμα για τα μνημόνια, να διαγράψει μονομερώς το χρέος, να ζητήσει «μη δανειακή χρηματοδότηση», να επαναφέρει την Ελλάδα με ένα νόμο, ένα άρθρο στο 2009 και αν η απειλή δεν πιάσει, τι να κάνουμε, το ευρώ δεν είναι φετίχ. Λόγια είναι κι αυτά

φυσικά, ισότιμης αξίας με τα Ζάπεια του Α. Σαμαρά, αλλά τότε ξαφνικά αυτά όλα έγιναν ασήμαντες λεπτομέρειες για τους υπουργούς του ΠΑΣΟΚ και για την πλειοψηφία της ΔΗΜΑΡ; Πότε η «κυβέρνηση της αριστεράς με προοδευτικό πρόσημο» δεν χρειάζεται καν προγραμματικές συμφωνίες; Δεν έχει ξαναγίνει ποτέ ένας πολιτικός χώρος να αυτοπροσδιορίζεται εκ των προτέρων ως συμπλήρωμα ενός άλλου.

Με όλο αυτό το προσχηματικό, μικροκομματικό παιχνίδι ψευτικών διακηρύξεων και κρυφών επιδιώξεων, είναι παράλογο να στρέφεται το εκλογικό σώμα όλο και περισσότερο σε αντικοινοβουλευτικές λογικές; Πέρα από το κωμικοτραγικό έργο όμως που παίζεται ελαφρώς αποκρουστικά μπροστά στα μάτια μας, η ευκολία των λόγων και των μετακινήσεων σε όλο το πολιτικό φάσμα δείχνει και τα πραγματικά προβλήματα που θα αντιμετωπίσει η κεντροαριστερά, η οποία θέλει να ενωθεί. Γιατί φαίνεται ότι το θέμα δεν είναι μόνο διάσπασης δυνάμεων, μόνο ποσοτικό, αλλά κυρίως πολιτικό. Τι είναι κεντροαριστερά, τι οσιαλδημοκρατία σήμερα και τι προοδευτικό;

Ετην πραγματικότητα, οι πρώην υπουργοί του ΠΑΣΟΚ και οι βουλευτές της ΔΗΜΑΡ έχουν δικίο που θέλουν να πάνε στο ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί εκεί ανήκουν. Όλα τα κόμματα στην Ελλάδα, κεντροδεξιά, κεντροαριστερά, αριστερά, σ' αυτή τη μεγάλη καθεστωτική παράταξη ανήκουν, στον κρατισμό, στο πελατειακό κράτος, στην κομματοκρατία. Η Ευρώπη πέζει για να εκσυγχρονιστεί βίαια το οικονομικό και πολιτικό μας σύστημα και αυτά αντιστέκονται μέχρι θανάτου. Έτσι και αν έτσι παρατείνεται η κρίση, δεν μπαίνει τέλος στην ύφεση. Όλα τα σημάδια δείχνουν ότι το πολιτικό σύστημα και στις δύο κατευθύνσεις, δεξιά και αριστερά, δεν μπορεί και δεν θέλει να απομακρυνθεί από αυτό το μοντέλο που καταδικάζει σε υπανάπτυξη και οπισθοδρόμηση τη χώρα. Έτσι εξηγείται και το παράδοξο φαινόμενο: Ενώ, υποτίθεται, το ζητούμενο ήταν να μετατοπιστεί ο ΣΥΡΙΖΑ προς πιο ρεαλιστικές και ευρωπαϊκές θέσεις, συμβαίνει το αντίθετο. Μετατοπίζονται τρέχοντας οι άλλοι προς αυτόν. Γιατί αυτές ήταν πάντα οι κρυφές τους επιδιώξεις. Να διατηρήσουν τη χώρα στην κατάσταση του 2009. Αυτή την υπέροχη εποχή των δανεικών, της αργομοθίας, της μίζας, της διαφθοράς, της συντεχνιακής προσοδοθηρίας, των κομματικών διορισμών και των πρόωρων συντάξεων.

Οι προσπάθειες αυτές είναι μάταιες. Και δεν προσφέρουν υπηρεσία ούτε καν στον ΣΥΡΙΖΑ. Για μια ακόμη φορά αποδεικνύεται πως δεν μπαίνει το κάρο μπροστά από το άλογο. Ο προοδευτικός χώρος θα συγκροτηθεί μόνο όταν καταλήξει στην ταυτότητά του. Μόνο όταν ξεφύγει από την κρατική γραφειοκρατία, τα κόμματα-επιχειρήσεις και τα πελατειακά δίκτυα. Μόνο αν η ταυτότητά του είναι μεταρρυθμιστική. Αν μιλάει για αλλαγή και όχι για παλινόρθωση. Αλλιώς, κατευθείαν ή με στροφές θα καταλήξει στις συντηρητικές δυνάμεις. Μόνο που από τέτοιες, υπάρχει υπερπροσφορά στο δημόσιο χώρο. Στην πολιτική αγορά έλλειψη υπάρχει μόνο για μεταρρυθμιστικές δυνάμεις. Μέσα σε όλα τα στραβά τους, αυτές οι ευρωεκλογές έκαναν και ένα καλό: Επτάχυναν το διαχωρισμό ανάμεσα στην αλλαγή και την παλινόρθωση, ανάγκασαν τους παίκτες να βγάλουν τις μάσκες. Η πραγματική αντίθεση έγινε πιο φανερή. Μεταρρυθμίσεις ή λαϊκισμός. Πάνω σ' αυτό θα γίνουν οι νέες ομαδοποιήσεις. Η ώρα της επιλογής πλησιάζει. ■